

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **T. V. D.**, narozený, státní příslušnost, bytem v, zastoupeného Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře v Brně, náměstí 28. října 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2015, č. j. OAM-666/ZA-ZA05-HA08-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2015, č. j. OAM-666/ZA-ZA05-HA08-2014 žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že jmenovanému se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů neuděluje. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplynulo, že žádost o udělení mezinárodní ochrany si žalobce podal 9. 12. 2014 v ČR, v níž uvedl, že je státním příslušníkem, je ateistou a nikdy nebyl ani v současnosti není členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Proti jeho osobě nebylo vedeno trestní stíhání. Vzdělání má středoškolské, pracoval jako rolník a živnostník v oblasti pohostinství. Je ženatý, má dvě dospělé děti. Manželka a děti žijí ve opustil v květnu roku 2003, kdy odcestoval cíleně za prací do ČR. Hlavním důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že již nemá platné povolení k pobytu na území ČR a do vlasti se vrátit nechce.

Rád by zde nadále žil a pracoval, chce být v blízkosti své dcery a mít možnost o ni pečovat. Dále rozvedl, že při svém prvním příjezdu do ČR měl pracovní vízum. Od roku 2003 se zdržuje v ČR, pracuje zde. Nyní má v ČR i dceru, o kterou se snažil pečovat, ale vzhledem ke špatným možnostem ubytování a nízkým výdělkům, bylo dítě umístěno do ústavu. On osobně dítě do ústavu dát nechtěl, jeho přítelkyně ano. Sama má více dětí, má potíže s alkoholem. Rád by dal svůj život do pořádku, získal slušné bydlení a staral se o přítelkyni a svou dceru. V ČR hodlá zůstat natrvalo. Za doby svého pobytu v ČR navázal kontakt se zastupitelským úřadem v ČR, a to v roce 2011 z důvodu vydání nového cestovního dokladu. Jeho žádosti bylo vyhověno. Uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Případného návratu do vlasti se neobává, ale hodlá zůstat V ČR a starat se o dceru. Jeho děti ve vlasti jsou již dospělé, vrátit se zatím nechce i z důvodu, že doma již nemá zázemí.

Žalobce podal tedy žalobu, neboť s rozhodnutím žalovaného nesouhlasil, když toto rozhodnutí považuje za nezákonné.

Dle žalobce žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a rovněž napadené rozhodnutí zatížil vadou nesprávného právního posouzení. Základním důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, uplatněnou v rámci řízení, je vůle pečovat o svou nezletilou dceru S. T. Žalobce tuto skutečnost opakovaně v řízení uváděl. Žalovaný však toto jeho tvrzení modifikoval jako důvod zůstat na území ČR a vyhnout se vycestování. Uváděl, že dcera je v současné době umístěna v ústavu. Chce s dcerou žít, má v úmyslu si dceru vzít do své péče a postarat se o její zdravý vývoj a řádný život. Doposud k tomu neměl podmínky, což souvisí s absencí jeho legálního pobytu na území. Pokud by vycestoval, je takřka nereálné, aby se do České republiky dostal zpět, protože jednak nemá prostředky, a také jak je z dosavadního postupu Ministerstva vnitra v otázce pobytové zřejmé, pobytové povolení by nezískal. Je v zájmu nezletilé dcery, aby byla v péči svého otce, nikoliv v péči náhradní. Z tohoto důvodu je otázka vycestování žalobce i pro nezletilou zcela zásadní. Jak je zřejmé z čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány. Dle čl. 8 odst. 1 Úmluvy států, které jsou smluvní stranou Úmluvy, se zavazují respektovat právo dítěte na zachování jeho totožnosti, včetně státní příslušnosti, jména a rodinných svazků v souladu se zákonem a s vyloučením nezákonných zásahů. Je tedy zcela evidentní, že neudělení pobytu žalobci, spojené s nutností opustit území České republiky, je zásahem do osobní sféry nikoliv pouze jeho, ale i nezletilého dítěte. Z tohoto důvodu je zřejmé, že vycestováním žalobce byla porušena práva nezletilého dítěte garantovaná tímto mezinárodním dokumentem. Jde o vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, kdy vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Tuto okolnost tak žalovaný zcela opominul a důvody prezentované žalobcem formálně označil jako „neochotu vycestovat“. Takto označené důvody pak postavil do kontextu s judikaturou, která se zabývá ryze otázkami úpravy pobytu žadatelů v rámci azylového zákona a nikoliv skutečnou újmu v podobě porušení mezinárodních závazků ČR.

Žalobce tak má za to, že jím prezentované důvody udělení mezinárodní ochrany jsou podřaditelné pod § 14a odst. 1 a 2 zákona č. 325/1999 Sb., pro které mu měla být udělena doplňková ochrana.

Žalobce se také domnívá, že žalovaný se dostatečně nezabýval možností udělení humanitárního azylu. Právě vůle žalobce pečovat o svoji dceru, v jejíž realizaci mu brání objektivní důvody, spočívající v nutnosti opuštění území a s tím související absencí možnosti návratu na území ČR, má znak jisté výjimečnosti a zřetele hodných důvodů. Žalovaný se však těmito okolnostmi nezabýval, resp. je hodnotil pouze okrajově, čímž zatížil rozhodnutí vadou spočívající v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb.

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2014, č. j. OAM-666/ZA-ZA05-HA08-2014 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Požadoval také, aby soud zavázal žalovaného žalobci zaplatit vzniklé mu náklady řízení související s tímto soudním sporem.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených právním zástupcem žalobce v žalobě a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu či závazků vyplývajících z mezinárodních smluv, a je přesvědčen, že rozhodnutí ve věci bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a na rozdíl od právního zástupce stěžovatele nepovažuje napadené rozhodnutí za nesprávné či nezákonné.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho neochota k návratu do vlasti a legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť v České republice hodlá i nadále žít a chtěl by zde do budoucna podnikat. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jako důvod jejího podání uvedl, že svou žádost o mezinárodní ochranu v ČR podal, aby tímto způsobem získal povolení zde žít, a aby zde mohl pracovat. Žalobce sdělil, že hlavním důvodem podání jeho žádosti je ale to, že už nemá platné povolení k pobytu a nechce vycestovat do Chce bydlet v České republice poblíž své dcery a mít možnost se o ni starat. Dále žalobce též sdělil, že do pobytového střediska přijel proto, aby mohl zůstat v České republice a zařídit si tu vlastní restauraci nebo bistro, aby tak mohl zajistit sebe, svoji přítelkyni i svoji dceru. Žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany rovněž uvedl, že v České republice chce zůstat natrvalo, a že Česká republika je a byla již i v době, kdy sem přijel, jeho cílovou zemí. Žalobce dle svých slov do České republiky přicestoval v roce 2003 na pracovní vízum. V roce 2010 se mu narodila dcera, s její matkou, která má kromě společné dcery s žalobcem ještě další tři děti, však nežije, a ani neví, kde v současné době bydlí. Žalobce ozřejmil, že jeho přítelkyně je alkoholička, která není schopna pracovat a není schopna zajistit péči o dceru. Kvůli špatným možnostem ubytování a nízkým výdělkům bylo dítě umístěno do ústavu. Matka jeho dcery však již dříve dala do ústavu i své ostatní tři děti. Přesto však soud svěřil jejich společnou dceru do péče jí. Žalobce nezná adresu ústavu, kde se nachází jeho dcera, ví ale, že je poblíž konečné stanice tramvaje č. Žalobce uvedl, že dřív, v roce 2013, si s přítelkyní brali dceru domů na víkendy, nyní ji ale z důvodu svého nelegálního pobytu na území České republiky z ústavu vyzvedávat nemůže, tuto pravomoc má jen její matka, ta ji však nyní z ústavu nevyzvedává vůbec.

Správní orgán z jemu dostupných evidencí zjistil, že žalobci byl udělen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání na území České republiky, o nějž přišel vlastní vinou. Platnost

posledního povolení k pobytu žalobce na území České republiky skončila dne 17. 11. 2011. Od tohoto data žalobce pobýval na území České republiky nelegálně. Důvodem zahájení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce, jak ostatně i žalobce sám vypověděl, je výhradně jeho snaha o setrvání na českém území a legalizace jeho pobytu v České republice. Jak už správní orgán uvedl v napadeném rozhodnutí, legalizace pobytu na českém území prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany však není relevantním důvodem, který by odůvodňoval udělení doplňkové ochrany žalobci. Správní orgán chápe snahu žadatele o setrvání na území České republiky, nadále však zdůrazňuje, že žalobce měl svou pobytovou situaci řešit dříve a zejména jinou zákonnou cestou, nikoli však svou současnou snahou o legalizaci svého pobytu prostřednictvím azylové procedury, jak činí nyní. Pokud žalobce žádá o legalizaci svého pobytu na území České republiky, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečností jím sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky dle ust. § 14a odst. 2 písm. d), jak tvrdí žalobce v žalobě. Žalobce s matkou své dcery nevede společnou domácnost a ani neví, kde ona v současné době bydlí, jeho dcera je umístěna v ústavu. Správní orgán využil při svém rozhodování mimo jiné rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 4Az 9/2010 ze dne 24. 2. 2011, v němž se uvádí: „*V případě, že zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoli se snažit o jeho obcházení. Pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky*“.

I další tvrzení žalobce, a to že správní orgán se dostatečně nezabýval možností udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, správní orgán nesdílí. K uvedenému sděluje, že se v této souvislosti zabýval zejména sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl rovněž k jeho věku a zdravotnímu stavu, přičemž dle žalobcovy výpovědi je on sám zcela zdravý, pečlivě posoudil celou kauzu jmenovaného a nezbývá mu, než znovu konstatovat, že v jeho případě neshledal důvody zvláštního zřetele hodné k udělení mezinárodního azylu. V průběhu správního řízení se navíc žalobce tohoto specifického typu azylového řízení ani nedomáhal. Správní orgán k podpoře svého tvrzení využil také rozsudku Vrchního soudu v Praze, č. j. 5A 720/2000 ze dne 28. 5. 2002, podle něhož zákonodárce „zákon o azylu, tedy možnost humanitárního azylu, koncipoval výslovně jako dobrodiní státu, nikoliv jako právo na přiznání azylu. Ve správním řízení se lze domáhat pouze ochrany práv, nikoli něčeho, co právem není, byť by zákon umožňoval správnímu orgánu rozhodnutí o tom vydat.“ Podobně o možnosti humanitárního azylu hovoří i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5Azs 47/2003-48, který navíc upozorňuje, že správní orgán o humanitárním azylu rozhodne v mezích svého uvážení, které je soudem přezkoumatelné pouze v tom směru, zda nevybočuje z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického uvažování, a zda premisy takového úsudku byly zjištěny správným procesním postupem.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem má správní orgán za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené

rozhodnutí bylo podle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

Vzhledem k tomu, že dle žalovaného žaloba neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu, navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.

9. 12. 2014 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že do České republiky přijel poprvé v roce 2003, měl pracovní vízum. Od té doby je zde stále. Snažil se pracovat a mít výdělky. Teď tu má dceru. Snažil se o ni pečovat, ale stále ještě nemá možnosti, výdělky, ubytování, takže ji museli dát do ústavu. Žalobce ji dávat nechtěl, jeho česká přítelkyně měla více dětí, měla s tím problémy, všechny své děti dala do ústavu. Žalobce se snažil zařídit si ubytování, aby mohl žít se svou dcerou, zatím se mu to ale nepodařilo. Naposledy bydleli společně s přítelkyní na adrese, přítelkyně měla ale problémy s alkoholem a žalobce měl kvůli ní problém s ubytováním a následně i s vízem. Celý den pracoval v restauraci a ona doma pila a dělala v bytě nějaké potíže, proto Cizinecká policie v Brně dala žalobci vízum pouze na tři dny. Proto přijel do azylového zařízení, aby tam mohl zůstat a zařídit si vlastní restauraci nebo bistro, aby mohl zajistit sebe, svou přítelkyni i svou dceru. Českou republiku považoval a dosud považuje za cílovou zemi, chce zde zůstat natrvalo.

Dále sdělil, že vycestování do pro něho nepředstavuje žádné obavy ze strany státních orgánů, ale cítí povinnost starat se o svou dceru. Ve už nemá zázemí, má tam sice manželku a děti, ale ty jsou už dospělé. Chce zůstat v ČR a starat se o svou malou dceru. Chtěl by mít platné povolení k pobytu v ČR, aby mohl pracovat legálně jako ostatní občané mající platné povolení k pobytu v ČR.

Do spisu žalobce pak založil rodní list, z něhož vyplynulo, že S. T. se narodila, v rodném listu je označen otec dítěte T. V. D., narozený, matka dítěte je označena I. S., narozená

Protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem sepsán 9. 12. 2014, kdy se k věci vyjadřoval za přítomnosti tlumočníka, když sdělil ohledně příjezdu do ČR a pobytu na území ČR stejné skutečnosti, které soud již citoval, ke své přítelkyni a dceři uvedl, že dcera je umístěna v ústavu, přesnou adresu nezná, je tam již tři roky a ví, že zařízení je poblíž konečné stanice tramvaje č. 1 v Brně-Bystrci. Uvedl, že dcera byla přes problémy jeho přítelkyně s alkoholem svěřena do její péče a jemu byla stanovena vyživovací povinnost, a to ve výši 3.000 Kč měsíčně. Protože na území ČR nemá legální pobyt, nemůže si dceru z ústavu vyzvedávat, to může pouze jeho přítelkyně. Dále uvedl, že jeho přítelkyně má problémy s alkoholem, není schopna vůbec pracovat. Dále uvedl, že v prvním roce po příjezdu do ČR pracoval v továrně na automobilové doplňky v Letovicích, poté měl živnostenský list a pracoval v bistro a restauraci. Dále sdělil, že ve má dospělé děti a manželku, jeho odjezd do ČR v roce 2003 nepředstavoval pro rodinu žádný problém, neměl ve své vlasti ani žádné problémy se státními orgány, ani s žádnými soukromými osobami. ČR od počátku byla jeho cílovou zemí.

Posouzení věci krajským soudem.**Žaloba není důvodná.**

Žalobce v žalobě uvádí, že jím prezentované důvody udělení mezinárodní ochrany jsou podřaditelné pod ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona č. 325/1999 Sb., a také se domníval, že se žalovaný dostatečně nezabýval možností udělení humanitárního azylu.

Podle § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže, nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 § 14a uvedeného zákona za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje:

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud dospěl k závěru, že v případě žalobce za situace, kdy by se vrátil do, by mu žádné nebezpečí vážné újmy nehrozilo, tak jak je uvedeno v ust. § 14a odst. 2, neboť to vyplývá jednak z výpovědi samotného žalobce, který se nechce do vracet pouze z důvodu, že na území České republiky žije nepřetržitě již od roku 2003, Česká republika je jeho cílovou zemí a chce si zde zlegalizovat pobyt a zajistit si poté na území České republiky bydlení a pracovat zde, aby mohl zajistit výchovu a výživu své nezletilé dcery, která se mu v České republice narodila, když z předloženého rodného listu dítěte vyplynulo, že jeho otcem je žalobce. Sám uvedl, že na území neměl žádné problémy ani se státními orgány ani se soukromými osobami, takže z žádných takovýchto důvodů by se návratu do neobával, vrátit se tam tedy nechce pouze z důvodu legalizace pobytu na území České republiky.

Správní orgán při svém rozhodování obstaral dostatek podkladů o situaci ve, které jsou součástí správního spisu, s nimiž byl žalobce seznámen a žádné výhrady proti nim neměl, i tímto je podpořeno stanovisko, že žalobci při návratu do žádné nebezpečí nehrozí.

Soud uvádí, že tato žalobní námitka tedy ani z pohledu soudu důvodná není, a ani vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalobce si svým jednáním zavinil sám, že již od roku 2011 nemá legální pobyt na území ČR, dcera již několik let je v ústavní péči a žalobci, jak sám sdělil, nebyla svěřena do výchovy a vůbec se s ní nestýká.

Podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.

Soud má za to, stejně jako žalovaný, že ani podmínky ust. § 14 v případě žalobce naplněny nebyly. Žalobce je mladý, zdravý člověk, přišel na území České republiky ze státu, v němž není žádná přírodní či lidská katastrofa, soud věc tak jako žalovaný zhodnotil tak, že žalobce požaduje udělení mezinárodní ochrany pouze z důvodu legalizace pobytu na území České republiky a není žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by měl být žalobci udělen humanitární azyl.

Ani tato žalobní námitka tedy důvodná není, když rozhodně na straně žalobce nejsou důvody pro udělení azylu dle § 12, dle kterého se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod,
- b) má důvodný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti vůči té sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Sám žalobce v žalobě uvádí, že pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebyl, žádné problémy se státními orgány neměl a nemá ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodů, které jsou uvedeny v § 12 odst. b) zákona o azylu v případě návratu do

Soud věc uzavírá tak, že v případě žalobce po provedeném dokazování správním spisem nebyly zjištěny ani podmínky ust. § 12, 14 ani 14a zákona o azylu, když jediným důvodem žalobce, proč odmítá se vrátit do Vietnamu, je jeho snaha zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky a žalovaný správně žalobci připomenul, že toto je možno pouze za podmínek jiného zákona, a to zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu,

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. května 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně